

I JESÚS ES COMPADÍ I EL TOCÀ...

FRA JESÚS ROMERO

Impur! Impur! Un crit dins el bullici de la ciutat... Gent que es gira, corre i s'aparta deixant pas a corre-cuita a aquella veu sobtada que segueix udolant: *Impur! Impur!* ¿Podem imaginar-nos l'escena? Anar tranquil·lament per la nostra dreta i veure venir algú tal com és descrit en el llibre del Levític (13,1-2.45-46)? *Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!"... i han de viure sols, fora del campament.*

Penso que sense aquesta descripció del que havia de fer un sospitós de tenir el mal de la lepra que ens dóna el llibre del Levític en el seu capítol 13, se'ns faria difícil d'entendre i d'aprofundir les implicacions del gest de Jesús que trobem a l'Evangeli de Marc (1,40-45).

Per començar, ja és un atreviment que un leprós s'agenolli davant Jesús per demanar-li quelcom. *¿Com s'hi atreveix?* –podríem dir tot sintonitzant amb la gent que envoltaria el Mestre en aquell moment. *¿Com s'atreveix a molestar el Mestre posant-nos a tots en el perill de no poder entrar durant setmanes al Temple per adorar Déu? ¿Com s'atreveix a posar-nos a tots en el perill del mateix contagi de la malaltia?* No és difícil de pensar que, com a bon rabí que era considerat, tothom estaria esperant la lògica reacció de Jesús expulsant aital persona del seu davant..., però no és així: **Jesús sempre ens sorprèn.** El leprós hi

arriba suplicant-li: *Si voleu, em podeu purificar.* I Jesús no sols és el Déu que acull la nostra súplica descarnada en els moments de més dificultat (aquells moments dolorosos en què tothom sol donar-nos l'esquena i ens abandona): és també **qui s'atansa i ens toca.** *Jesús, ens diu el text, compadit, el tocà amb la mà i digué: "Sí que ho vull: queda pur".*

Però, encara hi ha més: Jesús, tocant el leprós, se la juga davant tothom. Un comentari del narrador en el nostre Evangeli ens passa sovint desapercbut: *Però ell (el leprós guarit), així que se n'anà, començà a proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles, i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats.* Jesús ja no

pot entrar manifestament en les viles i pobles..., perquè qui toca un leprós s'ha contagiats de la seva impuresa, s'ha tornat ell mateix impur. Misteriosament es fan realitat aquelles paraules del profeta Isaïes (53,4b): *Ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors*. Ell es fa un com nosaltres, llevat del pecat, amb totes les seves conseqüències per tocar-nos, per guarir-nos, per fer-nos sentir que allò que Ell més desitja en aquest món és que quedem purs de tot allò que ens ofega, de tot allò que ens esclavitza, de tot allò que no ens deixa ser autènticament humans.

Uns capítols abans, en el mateix Evangeli (Mc 7,14-23) ja havíem escoltat de llavis de Jesús aquella frase contundent: *Només allò que surt de l'home el contamina*. I el narrador aprofitava les explicacions de Jesús per dir a la seva comunitat que *així declarava que, davant Déu, tots els aliments són purs*. Amb la guarició del leprós m'atreveixo a dir que, en bona lògica, **així Jesús ens declara que, davant Déu, tots els éssers humans tenen una dignitat** que ens demana situar-nos davant els seus problemes, les seves mancances, les seves malalties de tota mena (físiques, mentals i espirituals) no com el jutge que els assenyalava amb un dit acusador i els declara impurs i allunyats de Déu i de la seva compassió, sinó com ho féu

Jesús que s'atansa i toca per portar (en el nostre cas fins a on humanament puguem i sempre amb l'ajut de Déu mateix), una paraula d'ànim, d'esperança, d'escalf i de solidaritat enmig d'un sistema econòmic i social que cerca convertir-nos en illes per poder-nos manipular millor o que crea els seus propis impurs bandejant-los de la societat perquè si no produeixen fan nosa.

Sí, Jesús ens convida a fer com Ell, a no veure ningú com a impur, sinó com a germà, ens convida a servir la dignitat de les persones, ens convida a ser valents com Ell ho fou.

